

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Ἐπινοηθέντων ἐκ τῆς Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τῆς κατ' ἐφεξῆς παιδικῶν περιοδικῶν ἀγγελλοῦ, ἀληθεῖς κυριαρχοῦν ἐν τῇ κλίμα ἡμῶν ὑπερβολῆς καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγνωσται ἀριστὸν καὶ ἐπισημωτάτων εἰς τοὺς πατέρας.

ΣΤΗΝΑΡΩΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΞΑΒΒΑΤΟΝ

Ὁ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμ. 50. Ἐξέμνητος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλλοδαπὸν γράμμα διαστρ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων κρατῶν σελάνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΤΑΡΥΘΗ ΤΑ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθήκτου μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐδριανίδου ἀριθ. 28, παρὰ τὸ Βασιλικὸν

Περίοδος Β'.—Τόμος 91ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Νοεμβρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 53

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Ἡ Θεοτόκη τοῦ Λαχαγῶ **DANRIT**)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ (Συνέχεια)

Ψύχραιμα, σὺν νὰ ἐκτελοῦσε ὑπερησία, πέζεψε, πήρε τὸ ἀλόγῳ του καὶ τὸ ἔξεψε στὴν Ὑδόννη, μὲ τὰ λουριὰ ποῦ κρεμόνταν στὸ πλάι του. Ὑστερ' ἀνέθηκε πάλι κι' ἐτοιμάστηκε νὰ κινήσῃ.

Ἐνας ἀπ' τοὺς δυὸ ἀξιωματικούς τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ φώναξε:

— Ἐ, λόγια, τί κάνετε αὐτοῦ;

— Τὸ βλέπετε, λοχαγέ μου: βρήκα τὸ κανόνι μου καὶ τὸ παίρνω.

— Τὸ παίρνετε; ἔκαμε ὁ ἀξιωματικὸς ξαφνισμένος. Καὶ ποῦ τὸ πάτε;

— Ἐκεῖ-κἀτω! ἀπάντησε ὁ Μαυρὲκ δείχνοντας τὸ Ἀμανδιλλιέ.

Καὶ πρόσθεσε, τονίζοντας τὶς λέξεις:

— Τὸ παίρνω, γιατί δὲ θέλω νὰ τὸ πάρουν οἱ Πρώσοι!

— Δὲ θέλετε;... ὦστε, δίχως διαταγή, ἀπ' τὸ κεφάλι σας, τὸ παίρνετε τὸ κανόνι;

— Ναι, λοχαγέ μου, ἔχω ὀρκιστῆ ἔτι, ἔσο ζῶ ἐγώ, δὲ θὰ πέσει στὰ χέρια τους.

Οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ κοιτάχτηκαν. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ψιθύρισε:

— Τὸν κακομοῖρη!.. Τρελλάθηκε!

— Τρελλάθηκε, ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ ἄλλος· μὰ ἔχει μιά τρέλλα ποῦ τὴ θαυμάζω.

Ὁ Μαυρὲκ στήρουνις τ' ἀλόγῳ του καὶ ἐσκίγησε γοργά, σέρνοντας τὸ ἐλαφρὸ μυδραλλιοδόλο πρὸς τὸ δάσος.

Ἐξαφνα κρόνη γερμανικὰ πρόβαλαν σὲ κάποια ἀπόσταση δεξιὰ του. Ἐν' ἀπόσπασμα ἀπὸ γερμανοὺς πυροβολητῆς, μαζί

μ' ἕναν ἀξιωματικὸ, εἶχε σταθεῖ καὶ τὸν κοίταζε, ἀπορώντας.

Ὁ Μαυρὲκ, καθὼς τοὺς εἶδε, στήρουνις πάλι τἀλογὸ του κι' ἐφυγε καλπάζοντας πρὸς ἕνα ἄοριστο σημεῖο.

Τὸν εἶδαν νὰ σκαλφαλῶνῃ καὶ νὰ σταματᾷ στὴν κορυφῇ ἑνὸς μικροῦ λόφου, σὰ νὰθελε νὰ στήσῃ ἐκεῖ τὸ κανόνι του γιὰ μάχη.

Κατέβηκε ἀπ' τἀλογὸ του, ἔσκυψε, ἔλυσε τὰ λουριὰ, τράβηξε παράμερα τἀλογὸ του κι' ἐσπρωξε τὸ κανόνι ἀπὸ πίσω.

Οἱ Γερμανοὶ τώρα κατάλαβαν τὸ σκοπὸ του.

Φωνᾶς καὶ βριστὲς ἀκούμερος τους.

Ὁ Μαυρὲκ τᾶξερε καλὰ αὐτὰ τὰ λατομεῖα.

Ἡ βιαστικὰ προστάγματα ἀκούστηκαν. Μὰ οἱ γερμανοὶ πυροβολητῆς, ποῦ εἶχαν τὶς καρμπίνες κρεμασμένες στὸν ὦμο, τὶς ξεκρέμασαν δίχως προθυμία,

κι' ὅταν ἀντήχησε τὸ πρόσταγμα «πὺρ!» ἦταν πιά ἀργά.

Τὸ μυδραλλιοδόλο εἶχε κυλήσει στὴν ἄβυσσο, εἶχε λιγύσει, εἶχε τσακιστεῖ, εἶχε κομματιαστῆ πᾶνω στὶς πέτρες... Ἀὐτὸ τοῦλάχιστο δὲ θὰ χρησίμειε στὸν ἐχθρὸ γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ Μουσεῖο τοῦ Πότοδκμ.

Πῶς καί, τὸ ἀλόγο ἔδοσθε ἡσυχα-ἡσυχα.

Στὴν ἀκρῇ τοῦ λατομεῖου, ὁ Μαυρὲκ ἔπεσε μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ μηρό. Ἐνώσε τὰ χέρια, καὶ μὲ τὴν ἀγνή χωριάτικη ψυχὴ του, ὤψωσε στὸ Θεὸ μιὰ προσευχή.

Μὰ τὴ στιγμῇ ἐκείνη δέκα, εἰκοσι τουφέκια τὸν σημάδεψαν κι' ὁ γενναῖος στρατιώτης ἔπεσε τρυπημένος ἀπὸ πολλὰς σφαῖρες, δίχως νὰ βγάλῃ μιλιὰ.

Ἐνας Γερμανὸς ὑπαξιωματικὸς ἔτρεξ' ἐμπρὸς, πλησίασε τὸ Βρετανὸ καί, βλέποντας πὺς δὲν ἐσάλεισε πιά, τοῦδωσε μιὰ μὲ τὸ πόδι του κι' ἐσπρωξε τὸ πτώμα του στὴν ἄβυσσο.

Ἐσκυψε νὰ τὸ ἰδῇ. Ἐνας πιγμένως ἦχος ἀπ' τὰ βᾶθη, τοῦ μνηοῦσε πὺς τὸ σῶμα τοῦ δυστοχιμένου Μαυρὲκ εἶχε συντριπτῆ πᾶνω στοὺς βράχους.

Ἀξιωματικὸς καὶ ὀπλίτης τοῦ Γαλλικοῦ Στρατοῦ τὸ 1870.

Ο Μαυρέκ κοιμόταν τον αιώνα ύπνο, δίπλα στο αγαπημένο του κανόνι.

Αυτός, τουλάχιστο, δεν είχε παραδώσει τα δπλα του στον εχθρό, και πριν πεθάνει, είχε κάμει ότι υπαγόρευε το καθήκον και ή τιμή.

Την ίδιαν ώρα που ο Μαυρέκ σκοτώθηκε στο Μέγας, ο τελευταίος από τους Καρδινιάκ, κρατώντας τον δρκο που έδωσε στον πατέρα του στο πεδίο της μάχης του Σαιν-Πριβά, πολέμησε και πληγώθηκε στη μάχη του Ντιζόν. Μά γιατρωθήκε γρήγορα και πήρε να συνεχίσει τη δράση του στην ανατολική στρατιά. Ύστερα, αφού τελείωσε τις σπουδές του στο Σαιν Σύρ, έλαβε μέρος, μαζί με το πεζοναυτικό σώμα, σ' όλες τις αποικιακές εκστρατείες. Η ιστορία του, που αρχίζει μεαύριο, είναι το τελευταίο μέρος της μεγάλης αυτής διήγησης που, παρακολουθώντας την, γνωρίσαμε τόσες δόξες, τόσες συγκινήσεις, τόσους ήρωισμούς.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΩΝΤΟΣ

Η ΝΑΝΙΝΑ ΚΙ' Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ

Μπουμπούλα μου, Μπουμπούλακο μου, ή Νανίνα σ' αγαπά πολύ!

Έτσι έλεγε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι ως τριών χρονών, χαϊδεύοντας με τα παχουλά χεράκια του την προβοσκίδα ενός πελώριου ελέφα, που φαινότανε πολύ ευχαριστημένος κι' εκείνος απ' αυτό το χάρδι.

Δουδοβίκε, πρόσεχε λοιπόν και μην αφίνεις τη Νανίνα μας να πλησιάσει έτσι τον Ταμπούλ. Και μιιά απλή κίνηση απ' αυτό το παχύδερμο, θά ήταν αρκετή να μάς τή λυώσει.

Μή φοβάσαι, Έδμέ, αποκρίθηκε χαμογελώντας ένας νεαρός Ευρωπαίος με κοστούμι αποικίας· έγγωμαι εγώ για τον Ταμπούλ· είναι καλό ζώο και έξυπνο και του εμπιστεύομαι τη Νανίνα μας. Είναι λίγος καιρός που ήλθες να με συναντήσης στη Ραϊπούρη, και δεν ξέρεις ακόμα πόσες υπηρεσίες μάς προσφέρουν αυτά τα παχύδερμα εδώ στις Ίνδιες. Εγώ τ' ξέρω πολύ καλά. Πιστεύε με, ή Νανίνα μπορεί να παίζη με τον Ταμπούλ όση ώρα θέλει. Κοίταξε και θά κρίνης μόνη σου.

Πραγματικώς, ενφ ή κύριος και ή κυρία Στέρν μιλούσαν έτσι άναμεταξύ τους, ο Ταμπούλ, αφού πήρε το κοριτσάκι σιγά σιγά με την προβοσκίδα του, το ανέβασε στη πλάτη του. Η Νανίνα, λεγόμενη στα γέλια από την ευχαρίστηση, χτύπαγε παλαμάκια.

Έπειτα από λίγο, ή κ. Στέρν, γαμάτη εμπιστοσύνη, δεν φοβότανε πιά να φέρει την κόρη της να παίζη με

τον Ταμπούλ. Κι' αλήθεια ήταν πολύ περιεργο θέαμα να βλέπει κανείς αυτό το τεράστιο ζώο να συμμορφώνεται μ' όλα τα παιχνίδια της Νανίνας.

Ένα πρωί, ενφ ή Νανίνα είχε πάει με την όπνητέρα, μιιά νέα Ίνδιάνη, περίπατο κοντά στο γειτονικό δάσος, ή κ. Στέρν, χαπλωμένη σε μιιά πολυθρόνα, ξεφύλλιζε ένα ευρωπαϊκό περιοδικό, που είχε έλθει με το τελευταίο βαπόρι. Αξαφνα πατάχτηκε από το διάβασμά της τρομαγμένη. Μιιά φωνή σ' αυτιά της μουρμούριζε κάτι σε γλώσσα παράξενη. Σήκωσε το κεφάλι της. Ένας Ίνδος κουρελιάρης ζητούσε ελεημοσύνη· αλλά με τρόπο τόσο άπότημο, τόσο άπειλητικό, που ή κ. Στέρν μ' έλη τή φυσική της καλοσύνη, άρνήθηκε να του δώσει. Έπειτα πούδς ήτανε αυτός ο ζητιάνος; γιατί γύριζε σ' αυτή την περιοχή, που ήταν τόσο απομακρυσμένη από την πόλη;

— Αν έχεις πραγματικώς ανάγκη, πήγαινε από την κουζίνα, θά σε περιποιηθούν, ειπε με μιιά φωνή, που προσαβούσε να την κάνει ήρεμη, ενφ ή καρδιά της κτυπούσε δυνατά, γιατί ήταν αληθινά πολύ φοβισμένη.

Χωρίς άλλο, ο αλήτης αυτός δεν ήθελε ελεημοσύνη, κάτι άλλο ζητούσε. Ίλιτι μόλις απομακρόνθηκε, ειπε σηκώνοντας άπειλητικά το χέρι του:

— Έννοια σου, σ' που με διώχνεις, έννοια σου, θά σε έκδικηθώ!

Μόλις έφυγε αυτός, ή κ. Στέρν έτρεξε γρήγορα να βρει τον άντρα της για να του διηγηθεί την παράδοξη αυτή εμφάνιση που την έκαμε τόσο να τρομάξει. Ο κ. Στέρν δεν ήτανε εκεί· έλειπε στις φυτείες του ζαχαροκάλαμου, και ή κόρη της ή Νανίνα, που ήταν έξω, δεν είχε γυρίσει ακόμα. «Θεέ μου, μή της συνέβη κανένα κακό;» Μαύρα προαισθήματα την είχαν κυριεύσει. Έτρεξε πρὸς το μέρος του δάσους κοντά στο ρυάκι, εκεί που λογάριζε ότι θά βρει το κοριτσάκι με την Ίνδιάνη. Μόλις όμως έφτασε, στάθηκε άλαλιασμένη κι' έμνηξε μιιά φωνή! Εκεί κάτω ήταν χαπλωμένη στο χούρταρι ή Ίνδιάνη και δεμένη σ' ένα δέντρο μ' ένα πανι στο στόμα. Και ή Νανίνα πουθενά, άφαντη. «Ω Θεέ μου, Θεέ μου! θρηγούσε ή κ. Στέρν, αυτός ο ζητιάνος θά μου κλεψε το παιδί μου! Και όμως, Θεέ μου, ξέρεις ότι δεν του άρνήθηκα την ελεημοσύνη από σκληρότητα· έμάντευα ότι είχε κακόδ σκοπούς. Έλεος! Θεέ μου, βοήθησε με να ξανάβρω το παιδί μου!»

Έσκυψε τότε και έλυσε την όπνητέρα. Αδτή, σε μιιά γλώσσα ξένη, που όμως ή κ. Στέρν την κατάλαβε, παράστησε τον αλήτη, πὸς την έβασε και την έφίμωσε παρ' έλη της την αντίσταση, και πὸς χάθηκε ύστερα, παίρ-

νοντας το κοριτσάκι. «Μπορείτε να με ακολουθήσεις; ρώτησε άμέσως ή κ. Στέρν· πρέπει να γυρίσωμε σπίτι γρήγορα και να βάλωμε τους όπνηρέτες να φάξουν, να βρουν τα ίχνη αυτού του κακούργου, αν δεν είναι πολύ άργά!»

Η Ίνδιάνη, έχωντας τους πόνοους της από το δέσιμο. με την ιδέα μόνο να βρουν το χαμένο κοριτσάκι, άποκρίθηκε ότι είναι έτοιμη να κάνει ό,τι την διατάξει ή κυρία της. Και οι δυο πήραν το δρόμο πολύ βιαστικά για να φτάσουν σπίτι. Οι όπνηρέτες, που άγαποθσαν πολύ τα άφεντικά τους, γιατί τους μεταχειριζόνταν με μεγάλη καλοσύνη, φάξαν παντού, σ' όλες τις μαριές· δεν μπόρεσαν όμως κουθενά να βρουν τα ίχνη του ζητιάνου. Τρεις ώρες πέρασαν και ή κ. Στέρν, πνιγμένη στα κλάματα, νόμιζε πιά ότι το κοριτσάκι της ήταν για πάντα χαμένο· και όταν επέστρεψε ο άντρας της, που πήγαν και τον είδοποήσαν, «Δουδοβίκε, του φώναξε με λυγμούς, πάει πιά, δεν θά ξαναβούμε το κοριτσάκι μας, τη Νανίνα μας, πάει πιά!» και ξεκούθοσε να κλαίει και να δδύρεται.

— Θάρρος, Έδμέ! Έχω ακόμη μιιά έλπίδα. Να βγάλωμε τον Ταμπούλ και να τον πάμε στο μέρος που ήταν ή Νανίνα. Η διαταγή του έγινε άμέσως· τότε ο Ευρωπαίος, μπρὸς στην έκπληκτη γυναικά του, που δεν έχανε ούτε ένα του κίνημα, πήρε ένα σάκι που φορούσε το κοριτσάκι· όταν πήγαινε έξω και τδδειξε στο ζώο χαϊδεύοντάς το· του ειπε πολλές φορές το όνομα της Νανίνας και τούδειξε τον δρόμο που πήρε ο αλήτης, καθώς είχε πει ή Ίνδιάνη. Αμέσως ο έλέφας, αν νάδειχνε ότι κατάλαβε, σήκωσε την προβοσκίδα του με θυμό καί, αφού άφησε μιιά τρομερή φωνή, έφυγε καλπάζοντας πρὸς το δάσος. «Είναι δυνατό; άρά γε θά το βρει;» ψιθύριζε ή Έδμέ στον άντρα της κλαίγοντας κοντά του. «άλλά τότε έπρεπε να τον ακολουθήσωμε και μάς, γιατί αν βρει τα ίχνη, δεν θά μπόρεσει βέβαια μόνος του να την σώσει.

— Ας έλπισωμε, αγαπητή μου. Έχω άκούσει πολλά να διηγούνται για την εφφυία αυτών των ζώων. Γιατί άλλως τε να μη εμπιστευθώ στον Ταμπούλ; κοιτάξε, χάθηκε μὸς στο δάσος, όπου θά ήταν αδύνατο να τον παρακολουθήσωμε. Είναι ελόκληρη εκστρατεία και ο καιρός μάς είναι πολύτιμος, πρέπει να λάθωμε μέτρα για το παιδί μας».

Η Έδμέ, άνίκανη να μιλήσει, τόσο ή συγκίνηση την είχε παραλυμένη, σήκωσε το βλέμμα της στον ουρανό, παρακαλώντας τον Θεό να της φέρει το παιδί της. Έπειτα σώπασε και περίμενε, ενφ πότε πότε της έφαιγε και ένας λυγμός. Αν και δεν περίμεναν πάρα πάνω από μιιά ώρα, τους φάνηκε

και ξε-... Νανίνα... που φαινότανε πολύ ήσυχη και σε ασφάλεια μεγάλη άπάνω στο αγαπημένο της ζώο, και με τον αλήτη σφιχτά στην προβοσκίδα του, που έτρεμε από το φόβο του! Μόλις ο έλέφας έφτασε μπροστά στα άφεντικά του, άφησε τον κλέφτη στη γη και με την προβοσκίδα του πήρε το κοριτσάκι και τόβαλε σιγά-σιγά στην άγκαλιά της κυρίας Στέρν, που έκλαιγε και γελούσε απ' τη χαρά της, καταφιλώντας το παιδάκι της, που ή εξαφάνισή του την είχε κάνει τόσο να υποφέρει.

Ο έλέφας, τη στιγμή εκείνη, άφησε μιιά φωνή που θ' άντήχησε σ' όλα τα περίχωρα. Ο καλός Ταμπούλ είχε ελό το δικαίωμα να πανηγυρίσει τη νίκη του, τον θρίαμβό του· γιατί όχι μόνο είχε σώσει το παιδί, άλλ' είχε φέρει και τον κακούργο για να τιμωρηθεί.

Ο κ. Στέρν παράδωσε τον αλήτη στα χέρια της δικαιοσύνης. Όσο για τον Ταμπούλ, μπορείτε να φαντασθήτε τί περιποιήσεις και τί χάδια τουκάναν. Όταν κανένας Ευρωπαίος έρχόταν κατά τύχη να ζητήση φιλοξενία από το συνοικισμό αυτό των Γάλλων, ποτέ δεν παρέλειπαν να του κάνουν λόγο για τον γενναίο Ταμπούλ και να διηγηθούν την ιστορία του. Έτσι την έμαθα κι' εγώ και την έγραψα για τους αναγνώστες μου, που θά σέπτονται τον Ταμπούλ, κάθε φορά που θάκούν για την εφφυία αυτού του γιγάντιου παχύδερμου.

(Clotilde Leclerc) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Όταν μου πρωτόειπαν πὸς θά πήγαινα σχολείο, πηδοβσα από τη χαρά μου. Και διαρκώς ρωτούσα: «Πότε, μα πότε πιά;» Το παιδικό μου μυαλό φανταζόταν πὸς το σχολείο θάταν κανένας παράδεισος!

Ήλθε επί τέλους ή μέρα. Πήγα, θυμάμαι, με τον μπαμπά μου και περπατούσα περήφανος και καρδωμένος. Θάβλεπα το σχολείο, μικρό τόχτειε ζεις;

— Άργούμε, μπαμπά; ρώτησα κάποια στιγμή. — Έρώ κι' εγώ; μου ειπαν' σ την οδόν Κεφαλληνίας...

— Κεφαλληνίας; Κι' άμέσως τρέχω στον επόμενο δρόμο και κοιτώ την πινακίδα, (ήξερα δά να συλλαβίζω, με είχε μάθει ή μαμά). — Νά, μπαμπά, φωνάζω, γυρίζοντας πίσω. Εκεί είναι!

Μπήκαμε στην οδόν Κεφαλληνίας, προχωρήσαμε λίγο και τότε ο μπαμπάς μου έδειξε ένα σπίτι με κήπο λέγοντας: «Νά το σχολείο σου».

Μπήκαμε στον κήπο, άνεδήκαμε τη

σκάλα και φθάσαμε στην πόρτα που έγραφε από πάνω με κεφαλαία γραμματα: «ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ...»

Ήθελα να ρωτούσα τι έσήμαινε αυτή ή παράξενη λέξη, αλλά δεν τα κατάφερα. Με είχε κυριεύσει μιιά άνοσηγία, μιιά άνυπομονησία, κι' εγώ δεν ξέρω καλά τί.

Όταν μπήκαμε στο γραφείο, ο μπαμπάς μίλησε σιγά σιγά με την κ. διευθόντρια. Ύστερα εκείνη γύρισε πρὸς έμέ γελαστή και ειπε:

«Στη δευτέρα τάξη κίδια!»

Κατάλαβα πὸς μ' έπαινοσε. Τέλος ο μπαμπάς σηκώθηκε, χαιρέτησε τη διευθόντρια, μ' εκάιδεψε, ειπε πὸς το μεσημέρι θάρχόταν να με πάρη κι' έφυγε.

Η διευθόντρια με πήρε από το χέρι και με πήγε στην «τάξη».

Αυτή λοιπόν ή κάμαρα ήταν ή τάξη; κι' εκείνο το μαύρο σανίδι ο πίνακας;.. Μά γιατί ήταν κορφωμένος στον τοίχο κι' όχι σε τρία πόδια, όπως είχα δει σε εικόνες; Και γιατί έγραφαν με κίονο το άσπρο πράγμα κι' όχι με κοντόλι όπως στην πλάκα;

Παράξενο μου φάνηκε άμα άκουσα πὸς το λένε «κιμωλία», λέξη που συγχιζα με το: τιμωρία.

Έξαφνα άκουσα τ' όνομά μου. Με καλούσε ή «κυρία Άννα» στον πίνακα. Βγήκα. Άρχισε να μου δίνει αριθμούς για μιιά πρόσθεση. Κι' είχα ένα φόβο μην τύχαινε και κανένα 4, γιατί αυτό τον αριθμό δεν ήξερα να τον γράφω «άνθρωπινα» και πάντα ή μαμά μου με μάλωνε. Και να σε λίγο, να δ,τι φοβόμουν: — Τέσσερα!

Το έγραφα τρέμοντας. Φοβόμουν και μήπως με τιμωρήση ή κυρία Άννα μα και μήπως με κοροϊδεύαν τάλλα παιδιά...

Πραγματικώς, όλα έβαλαν τα γέλια κι' εγώ τότε πήγα να κλάψω από τη στενοχώρια μου. Η κυρία Άννα ειπε: «Α, όχι έτσι». Και κατέθηκε να διορθώση το 4 μου...

Όταν τελείωσα την πρόσθεση, μου ειπε να καθήσω· αλλά δεν θυμόμουν πιά το θρανίο μου και πήγα σε άλλο. Άλλα πάλι γέλια τα παιδιά κι' άλλη ντροπή εγώ...

Όταν χτύπησε διάλειμμα, βγήκα στο περιδάλι. Συλλογίζομουν ελη την ώρα ότι το σχολείο δεν ήταν και τόσο ευχάριστο κι' ότι στο σπίτι θά ήμουνα καλύτερα...

Σαν ξαναχτύπησε το κουδούνι, έτρεξα πρώτος στην τάξη, αλλά δεν εκάθησα, περιμένοντας να καθήσουν οι άλλοι, για να καταλάβω από τους διπλανούς μου ποιά ήταν ή θέση μου και να μη την ξαναπάθω...

Ήταν ώρα «Γραμματικής» κι' έλεγαν ελοι μαζί τον κανόνα της καταλή-

ξεως των πρωτοκλίτων. Εγώ στην αρχή δεν έλεγα τίποτα — μήπως ήξερα; — αλλά κατά σύσταση του διπλανού μου, για να μη μείνω νηστεία, άρχισα κι' εγώ να παπαγαλλίζω: «Τα δύδματα της πρώτης κλίσεως (εδώ το μυαλό μου πήγαινε στην πρώτη τάξη κι' όπθέτα πὸς γι' αυτή μιλούν) λήγουν τὰ μὲν άρσενικά ή δας και ή σείς, τὰ δὲ θηλυκά ή δάκια και ή δίτα.»

Τι ήθελαν να πουν αυτά; Ύστερα από πολλή σκέψη, έφτασα στο συμπέρασμα πὸς ή δάκια και ή δίτα θά ήταν τίποτα κοριτσά της Πρωτής. Και να, μὸς στην ώρα, ένα κορίτσι από την Α' τάξη, ήρθε να ζητήση κιμωλία. Χωρίς άλλο αυτή θά ήταν ή δάκια κι' όπου να 'ταν, θά φαινόταν κι' ή φιλενάδα της ή δίτα...

Κάρφωσα τα μάτια μου στην πόρτα, περιμένοντας τη δίτα· άλλ' αυτή δεν βιαζόταν καθόλου να φανή. Η κυρία Άννα άπεναντίας βιαζόταν πολύ να προσέξω, γι' αυτό ήλθε κοντά μου κρατώντας τη βίγα και μου ειπε: «Στην πόρτα διαρκώς θάχης το νού σου, παιδί μου; Πρόσεχε στο μάθημα γιατί θά σ' αφήσω τιμωρία.»

Η άπειλή της, βλέπετε, άνεφέρετο στο μέλλον· εγώ όμως, από παρεξήγηση, ένόμισα πὸς είμαι κίδια τιμωρημένος και πὸς δεν θά μ' άρνηνε να φύγω όταν θάρχόταν ο μπαμπάς να με πάρη. Γι' αυτό, μόλις χτύπησε κουδούνι, άρπάξω τη δάκια μου και το καπέλο μου κι' αν με πιάσης!... Το έβαλα στα τέσσερα, γιατί φοβόμουν μην έστελνε ή κυρία Άννα τα παιδιά να με κυνηγήσουν!

Εφθασα σπίτι καταλαχανιασμένος, ξαναμμένος από το τρέξιμο.

Οι δικοί μου άπόρησαν: πὸς ήρθα μόνος μου και δεν περίμενα τον μπαμπά; Εκράτησαν όμως την περιέργειά τους για λίγο, ως ποδ να με βεβαιώσουν πὸς έμσοκοδόλησε το σπίτι από «σχολεϊό». Μά πὸς να τα χάψω εγώ αυτά!

— Δεν θά ξαναπατήσω! εκήρυξα. Ξαναπήγα όμως. Και πηγαίνοντας καθεμέρα, έμαθα επitelους ποιες ήταν ή δάκια και ή δίτα...

ΚΟΚΟΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Όχι μόνο στο θέατρο, αλλά και στη ζωή, προτιμούμε τη μίμηση απ' την αλήθεια. Παράδειγμα: μίς άρσενον καλύτερα οί ξυρισμένοι από τους σπανούς.

Μ' όλες τις προσπάθειες που καταβάλλονται, πάντα θά υπάσχη άμφισβήτηση για τα σύνορα μεταξύ θάερους και άναιδείας.

Η φοβερότερη εγκρατάλειψη για έναν άνθρακο είναι όταν τον εγκραταλείψη ή έποική του.

Α. Γε. Κ.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΝ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ
ΕΠΙΛΟΓΟΣ (Συνέχεια)

— Έγώ; φθόβρισε η Άνθούλα.
— Ναί, παιδί μου. Ξέρεις πόσο αγαπούμε ο άντρας μου κι' εγώ και πόσο θέλουμε το καλό σου. Βλέπω τώρα πώς τὸ Γιάννη τὸν ἀγαπᾷς. Ἡ χαρὰ θὰ τὸν γιαιτρέψῃ πὺδ γρηγόρα ἀπ' ἔλα τὰ γιαιτρικὰ τοῦ γιαιτροῦ.
Ἡ Άνθούλα δὲν ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ γόρισε μονάχη στὴν κλίνη. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια πὺδ ἔλα τὰ γιαιτρικὰ τοῦ γιαιτροῦ.
Ἄλλ' ἔπειδ' ἡ σὰς ἔλα τὰ γιαιτρικὰ ἀπὸ τὸν γιαιτρό, ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια πὺδ ἔλα τὰ γιαιτρικὰ τοῦ γιαιτροῦ.
— Γιάννη, τοῦ εἶπε, τώρα εἶσαι καλύτερα. Καὶ νᾶξες τί χαρὰ πὺδ ἔχουμε τώρα ἢ μητέρα σου κι' ἐγώ!..
— Τὸ ξέρω πὺς θέλεις νὰ γίνω καλά, Άνθούλα... Μὲ περιποιήθηκες πολὺ, πάρα πολὺ μάλιστα...
— Ἐκαμα ἔτι ἔπρεπε νὰ κάμω, Γιάννη. Γιατί ἂν δὲν γινόσουν καλά, θὰ πέθαινα κι' ἐγώ.
— Καὶ γιατί θὰ πέθαινες καὶ σὺ, πὺδ εἶσαι τόσα εὐτυχισμένη;.. Ποῦ θὰ θυμάσαι πὰ ἐμένα, αὔριο πὺδ θὰ παντρευτῆς!..
— Καὶ ποῖον θαρρεῖς πὺς θὰ πάρω, Γιάννη μου; Ἄν νομίζεις τὸ Δημήτρη, ἔχεις λάθος. Τοῦ εἶπα πὺς δὲν τὸν θέλω.
Ἡ Άνθούλα ἔβγαλε τότε μιὰ κραυγή, πὺδ ἢ Ἄνθούλα ἐτρόμαξε. Εἶχε γίνει κατάχλωμος κι' ἢ πληγῆ τοῦ ἴσως θὰ ξανάνοιγε ἀπ' αὐτὴ τὴν ταραχὴ. Ἄ, δὲν ἔκαμε καλά ἢ κυρὰ Δεμαράινα πὺδ τὴν παρακίνησε νὰ τοῦ κάμῃ ἀπὸ τώρα τέτοια ὄμιλία. Ἐπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ γι' ἀργότερα, ἔταν ὁ ἀρρωστος θὰ δυνάμωνε περισσότερο...
Ἀπ' τὸν τρόπο πὺδ τὴν ἐπίασε, ἢ Ἄνθούλα γονάτισε κοντὰ στὸ φίλο της καὶ, κρατώντας τὸν, τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἢσυχάσῃ. Ὁ Γιάννης τῆς πῆρε τότε τὸ κεφάλι μὲ τὰ δυὸ τοῦ χέρια καὶ, κοιτάζοντάς τὴν στὰ μάτια, προσπάθησε νὰ διαβάσῃ μέσα στὸ νοῦ της. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ τῆς μιλά:
— Ἀλήθεια, Ἄνθούλα, δὲν θὰ πάρῃς τὸ Δημήτρη;
— Ὁχι, Γιάννη μου, ἔχι!
— Μὰ δὲν τὸν ἀγαπᾷς;
— Ποτὲ δὲν τὸν ἀγάπησα!
— Καὶ ξέρεις πόσο σ'ἀγαπᾷ ἐγώ;
— Ναί, γιατί κι' ἐγὼ σ'ἀγαπᾷ τὸ ἴδιο.
Ἡ Άνθούλα δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. Ἐγείρε τὸ κεφάλι τοῦ στὸν ὄμο τῆς Ἄνθούλας κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.
Τὰ δάκρυα ἐκείνα φανέρωναν πόση μυστικὴ λύπη κι' ἀγωνία ἐπέβλεπε ὡς τότε

τὴν καρδιά τοῦ δυστυχισμένου νέου, μὰ καὶ πόση ἀνακούφιση τοῦ προξένησαν τὰ λόγια τῆς καλῆς τοῦ Ἄνθούλας.
Ξαναθυμῆθηκαν κι' οἱ δυὸ τὰ περασμένα, τὴν παιδικὴ τους ἡλικία, ἀπὸ τὴν πρώτη τους γνωριμιά ὡς τὸν πρῶτο τους χωρισμό... Τὰ χρόνια ξαναγύρισαν στὴ μνήμη τους ἔλο ἀγάπη κι' εὐτυχία. Καὶ τώρα ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦν, νὰ ἐνωθοῦν γιὰ πάντα, νὰ μὴ χωριστοῦν ὡς τὴν τελευταία τους πνοή...
— Πὺς μπόρεσες νὰ πιστέψῃς πὺς θάπαίρῃς ἄλλον; εἶπε ἢ Ἄνθούλα. Ἄν ἀκούσες τέτοιο πράγμα, γιατί δὲν μὲ ρωτοῦσες;
— Ἦμουν ζηλιάρης... Ἀπὸ τὴν πολλὴ μου λύπη, δὲν ἤξερα τί ἔκανα... Ὅτι νὰ σκεφτῶ δὲν μπορούσα... Ἀλήθεια λές: ἔπρεπε νὰ ρωτήσω σένα τὴν ἴδια, ἄμα ἀκούσα τὸ καὶ τὸ... Τί λέω; Δὲν ἔπρεπε κἄν νὰ τὸ πιστέψω. Κι' ὅμως τὸ πιστέψα... Καὶ σένα θεώρησα περὶττὸ νὰ σὲ ρωτήσω. Ἄ, πόσο ὑπόφερα, Ἄνθούλα!
— Τὸ ξέρω... Ἡ μητέρα μου εἶπε πὺς ἀπὸ τὴν λύπη σου οὔτε ἔπρωγες οὔτε κοιμῶσουν. Ἀλλὰ μὴν τὰ συλλογίζεσαι, μὴν τὰ θυμάσαι πιά! Ἀυτὰ πέρασαν, Γιάννη μου! Πέρασαν ἔπως ἢ πληγῆ σου... Κι' ἔταν εἶπα τῆς μητέρας σου πὺς ἔταν φέμματα καὶ πὺς ἐγὼ οὔτε Δημήτρη θάπαίρῃ, οὔτε ἄλλον κανένα ἀπὸ τὸ Γιάννη μου, μὲ παρακίνησε νὰ σοῦ τὸ πᾶ ἐγὼ ἢ ἴδια. Ἐκαμα καλά. Τώρα τὸ βλέπω.
— Ὁ, Ἄνθούλα!.. Γιατί νὰ μὴν μοῦ τὸ πῆς πρωτότερα;
— Μὰ δὲν ἐφантаζόμου πὺς εἶχες πιστέψει γιὰ μένα τέτοιο πράγμα καὶ πὺς αὐτὸ ἔταν ἢ αἰτία τῆς λύπης σου.
— Ἐχεις δίκιο, Ἄνθούλα. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πιστέψω ποτέ. Συχώρεσέ με πὺδ σὲ παραξήγησα.
— Συχώρεσέ με καὶ σὺ πὺδ, χωρὶς νὰ θέλω, σ' ἔκαμα νὰ ὑποφέρῃς τόσο... Ἡ ὄρα περὶ γρηγόρα ἔταν μιλοῦν ἔτσι δυὸ ἀγαπημένοι. Ὁ Γιάννης κι' ἢ Ἄνθούλα μιλοῦσαν μιὰ δάκρυη ὄρα, ἔταν τέλος μῆτικε στὴν κάμαρα κι' ἢ Δεμαράινα.
— Ἄχ, πόσο σ'ἀγαπᾷ, μητέρα! τῆς φώναξε ὁ Γιάννης.
Ἡ Ἄνθούλα σηκώθηκε καὶ, χωρὶς λέγει, ἀγκάλιασε καὶ φίλησε τὴν καλὴ ἐκείνη γυναῖκα, πὺδ ἔταν τώρα καὶ μητέρα δικῆ της.
— Μπράβο, παιδιά μου, εἶπε αὐτῆ. Εἴμ' εὐτυχισμένη πὺδ σᾶς βλέπω τώρα ἔτσι εὐτυχισμένα. Ἡ χαρὰ σας θᾶναι ἀληθινὴ χαρὰ καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν ἄντρα μου. Μείνε κοντὰ στὸ Γιάννη, κόρη μου. Ἐγὼ πάω νὰ πᾶ τὴν καλὴ εἰδηση στὴν πατέρα του...
* * *

ἀπὸ τὸν φῶν, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ γιός μου, πὺδ ἔταν ἔτσι ὡς νὰ μὲ δουλεύει. Τὸ βράδυ ἔταν ἔτσι ὡς νὰ μὲ ρασμῆται ἔτσι ὡς νὰ μὲ δουλεύει.
Ἄνθούλα δὲν εἶχε τὴν ἴδια τὴν καὶ τὴν ρώτησε ἀπὸ μακριά:
— Γιατί ἤρθες;.. Μὴ φέρῃς καμμιὰ κακὴ εἰδηση;
— Ὁ, κάθε ἄλλο! τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὁ, τι θέλαμε, θὰ γίνῃ. Ἡ Ἄνθούλα ἀγαπᾷ τὸ Γιάννη, πὺδ κι' αὐτὸς τὴν ἀγαπᾷ τόσο. Καὶ τὰ μίλησαν κι' ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν.
— Τί μοῦ λές! Ὅστε ἔταν φέμματα κείνα πὺδ ἀκούσαμε;
— Δόγια τοῦ κόσμου, ἄντρα μου! Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὁ κύρ Δημήτρη γύρεψε τὴν Ἄνθούλα, εἶπαν...
— Μὰ ὁ ἴδιος ὁ πατέρας της δὲν εἶπε τοῦ Καρὰ πὺς ἔταν τελειωμένα;
— Τοῦ ἔπρε πρὶν ρωτήσῃ τὴν Ἄνθούλα. Ἄμα τᾶκουσε ὁμοῦς αὐτῆ, εἶπε πὺς τὸν Δημήτρη δὲν τὸν θέλει. Κι' ὁ κύρ-Φραντῆς τοῦ ἀπάντησε πὺς ἢ νύφη εἶναι ἀκόμα μικρῆ.
— Ἐτσι λοιπόν;
— Ἐτσι ὅπως σοῦ λέω. Ποτὲ ἢ Ἄνθούλα δὲ σκέφτηκε νὰ πάρῃ ἄλλον ἀπὸ τὸ Γιάννη μας. Καὶ νᾶ, τώρα τὰ τελείωσαν.
— Δοξασιμένο τὸνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε μὲ μεγάλη χαρὰ ὁ Δεμαράς. Νᾶ ζήσουν! Ἄ, ὁ γιός μου παίρνει καλὴ κι' ἀξία γυναῖκα, ὅπως κι' ἐγὼ εἶχα τὴν τύχη νὰ πάρω σένα!
Κι' ἀγκάλιασε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ φίλησε μὲ συγκίνηση.
Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ γεωργὸς φόρεσε τὰ γιορτινὰ του καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὸ δασοφύλακα.
— Χωρὶς ἄλλο, κύρ-Φραντῆ, τοῦ εἶπε, θὰ ξέρῃς τί τρέχει καὶ θὰ εἶσαι καὶ σὺ εὐχαριστημένος σὸν καὶ μένα, πιστεύω, πὺδ ἀγαπιόταν τὰ παιδιά μας κι' ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν.
Ναί, ὁ πατέρας τῆς Ἄνθούλας τὰ ἤξερε πιά ἔλα. Ἡ Δεμαράινα τοῦ εἶπε πὺς ὁ Γιάννης πῆγε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴν λύπη του, μὲ τὴν ἴδεια πὺς ἢ Ἄνθούλα θάπαίρῃ τὸ Δημήτρη.
— Δός μου τὸ χέρι σου, Δεμάρτα! ἀποκρίθηκε στὸ συμπεθερο. Τελειωμένα τὰ πράγματα. Χρόνια τώρα, ἔχω σὸν παιδί μου τὸ Γιάννη, πὺδ μὲ γλύτωσε κι' ἀπὸ κείνο τὸν κακοῦργο, πὺδ λαθροκυνηγὸς. Ἐτσι κι' αὐτὸς τὸν χτόπησε τώρα καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς τὸν σκοτώσῃ... Ἄ, εἶμαι εὐχαριστημένος πὺδ ἢ κόρη μου παίρνει ἕνα τόσο καλὸ παιδί σὸν τὸ Γιάννη κι' ἔς μὴν ἔχει χτήματα καὶ πλοῦτη!
Αὐτὸ ὁ Φραντῆς τὸ εἶπε δυνατὰ, γιὰ νὰ δειξῆ, ἢ γιὰ νὰ πείσῃ καὶ τὸν ἑαυτό του, πὺς δὲν τὸν ἐνοιαίσε πὺδ ἢ κόρη του ἔκανε τὴν μεγάλην περιουσία τοῦ κύρ-Δημήτρη.

τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ γιός μου, πὺδ ἔταν ἔτσι ὡς νὰ μὲ δουλεύει. Τὸ βράδυ ἔταν ἔτσι ὡς νὰ μὲ ρασμῆται ἔτσι ὡς νὰ μὲ δουλεύει.
Ἄνθούλα δὲν εἶχε τὴν ἴδια τὴν καὶ τὴν ρώτησε ἀπὸ μακριά:
— Γιατί ἤρθες;.. Μὴ φέρῃς καμμιὰ κακὴ εἰδηση;
— Ὁ, κάθε ἄλλο! τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὁ, τι θέλαμε, θὰ γίνῃ. Ἡ Ἄνθούλα ἀγαπᾷ τὸ Γιάννη, πὺδ κι' αὐτὸς τὴν ἀγαπᾷ τόσο. Καὶ τὰ μίλησαν κι' ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν.
— Τί μοῦ λές! Ὅστε ἔταν φέμματα κείνα πὺδ ἀκούσαμε;
— Δόγια τοῦ κόσμου, ἄντρα μου! Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὁ κύρ Δημήτρη γύρεψε τὴν Ἄνθούλα, εἶπαν...
— Μὰ ὁ ἴδιος ὁ πατέρας της δὲν εἶπε τοῦ Καρὰ πὺς ἔταν τελειωμένα;
— Τοῦ ἔπρε πρὶν ρωτήσῃ τὴν Ἄνθούλα. Ἄμα τᾶκουσε ὁμοῦς αὐτῆ, εἶπε πὺς τὸν Δημήτρη δὲν τὸν θέλει. Κι' ὁ κύρ-Φραντῆς τοῦ ἀπάντησε πὺς ἢ νύφη εἶναι ἀκόμα μικρῆ.
— Ἐτσι λοιπόν;
— Ἐτσι ὅπως σοῦ λέω. Ποτὲ ἢ Ἄνθούλα δὲ σκέφτηκε νὰ πάρῃ ἄλλον ἀπὸ τὸ Γιάννη μας. Καὶ νᾶ, τώρα τὰ τελείωσαν.
— Δοξασιμένο τὸνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε μὲ μεγάλη χαρὰ ὁ Δεμαράς. Νᾶ ζήσουν! Ἄ, ὁ γιός μου παίρνει καλὴ κι' ἀξία γυναῖκα, ὅπως κι' ἐγὼ εἶχα τὴν τύχη νὰ πάρω σένα!
Κι' ἀγκάλιασε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ φίλησε μὲ συγκίνηση.
Τὸ δάσος μοσχοβολοῦσε περισσότερο, τὰ λουλούδια εἶχαν ζωηρότερα χρώματα. Κι' αὐτὲς ἀκόμα οἱ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, ἔταν βασιλευσε πῶς ἀπ' τὸ λόφο, τοῦς φαινόταν λαμπρότερες, φωτεινότερες...
Ἐπιτέλους γύρισε κι' ἢ κυρία Λάντη στὸ ἐξοχικὸ μέγαρο καὶ μὲ μεγάλη τῆς χαρὰ ἔμαθε τὸν ἀρραβῶνα τῆς ἀγαπημένης της.
— Ἐδῶ θὰ γίνῃ ὁ γάμος, μικρῆ μου, τῆς εἶπε ἐγὼ θὰ κάμω ἔλα τὰ ἔξοδα.
— Δὲν ἤθελα, κυρία, νὰ κάμω γάμο ἀνοιχτό, ἀποκρίθηκε μὲ συστολὴ ἢ Ἄνθούλα. Ἐσᾶς, οἱ συγγενεῖς μᾶς κι' ὁ κύρ Ἄλάρτης μονάχα φτάνουν' τί τοῦς θέλουμε τοῦς ἄλλους καλεσμένους;
— Ὅπως σ'ἀρέσει, Ἄνθούλα μου. Ἄς ἤμαστε ἐμεῖς κι' ἐμεῖς.
Ἡ πόνητὴ ἡμέρα ἔφτασε. Ἡ κυρία Λάντη θέλησε νὰ φορέσῃ ἢ Ἄνθούλα ἄσπρο νυφικὸ, ἂν κι' αὐτὸ δὲν συνηθίζονταν στὴν ἐξοχή. Ἡ καμαριέρα τότε τῆς κυρίας τὴν ἐστόλισε ὅσο καλύτερα ἤξερε. Κι' ἔτσι ἔγινε μιὰ πολὺ χαριτωμένη νυφούλα μὲ τόλθασπρο φόρεμα, τὸν τούλινο πέπλο καὶ τοῦς ἀνθοῦς τῆς πορτοκαλιάς. Κι' ὁ Γιάννης, ἂν καὶ χλωμὸς λιγάκι ἀπὸ τὴν πληγῆ,

ἔταν ὁ πῶδ ἄμορφος νέος σ' ἔλα τὰ γύρο χωριὰ κι' ἢ μαύρη φορεσιά πὺδ ἔκαμα γιὰ τὸ γάμο, τοῦ πῆγαίνε τί ὄρατα! Τελοςπάντων ἔταν ἕνα πολὺ ταίριαστὸ ζευγαράκι ὁ Γιάννης κι' ἢ Ἄνθούλα καὶ χαίρτον νὰ τοῦς βλέπῃ κανεῖς, ἔταν μάλιστα κοιταζόνταν μὲ τὰ λαμπρὰ τοῦς μάτια, γεμάτα ἀγάπη.
Στὸ γάμο πῆγε κι' ὁ γέρο-Ἄλάρτης. Καὶ κανένας, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν μπόρεσε νὰ μαντέψῃ, ποῦς ἀπὸ τοῦς δυὸ, ὁ Φραντῆς ἢ αὐτὲς, ἔταν ὁ πατέρας τῆς νύφης; γιατί μὲ τὴν ἴδια στοργὴ ὁ παλιὸς δασοφύλακας ἐφρόντιζε γιὰ τὴν μικρὴν τοῦ φίλη καὶ τὴν ἴδια συγκίνηση ἔδειχνε...
Κι' ὁ Πάτροκλος ἔταν ἐκεῖ, γιατί εἶχε γυρίσει μὲ τὴν μητέρα του ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὁ γιός τῆς κυρίας Λάντη ἔταν τώρα ἕνας μεγαλόσωμος νέος μὲ ξανθὰ μουστάκια, ὄχι καὶ τόσο συμπα-

της, ὀρκιζόταν μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους, νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ.
— Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου! φθόβριζε μὲ ἀπειρὴ εὐγνωμοσύνη ἢ νυφούλα.
Ἡ ἐκκλησιά, τὸ θυμιάμα, οἱ φαλμαῖδες, τῆς θύμισαν τὴν ἡμέρα πὺδ ὁ πατέρας της, κλαίγοντας, τὴν τραβοῦσε ἀπ' τὸ χέρι πῶς ἀπὸ τὸ φτωχικὸ φέρετρο τῆς μητέρας της.
— Μαννούλα μου, εἶπε μέσα της, δός μου τὴν εὐχὴ σου ἀπ' τὸν οὐρανὸ, δός μου τὴν εὐχὴ σου καὶ στὸ Γιάννη!..
Ἡ τελευταίη τελείωσε. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνη ἢ Ἄνθούλα ἔταν Δεμαράινα. Καὶ γύρισε, κρατώντας τὸ χέρι τοῦ ἄντρα της... ναί, τοῦ ἄντρα της! Ὁ Γιάννης ἔταν πιά δικὸς της. Τί εὐτυχία!
Τὸ τραπέζι στρώθηκε στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακα, στὸ ἰσόγειο. Οἱ καλεσμένοι ἐκάθησαν ὄλοι, ἀκόμη κι' ὁ Καρὰς μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν μεγάλην τοῦ κόρη.
Κάτω ἀπ' τὴν πετσέτα της, ἢ νύφη βρῆκε ἕνα κλινδρο ἀπὸ χρυσὰ νομίσματα. Ἐκἄναν χιλιά φράγκα κι' ἔταν δωρο τῆς κυρίας Λάντη. Ἀλλὰ μᾶζι μὲ τὸν κλινδρο, ἔταν κι' ἕνα χαρτί, ἕνα χαρτάσχημο. Τί νᾶλεγε ἄρα γε; Νᾶ το: «Χαρίζω μετὰ τὸ θάνατό μου στὴν ἀγαπημένην μου Ἄνθούλα τὸ σπιτί μου μὲ τοῦς δλόγυρα ἄγρους καὶ κήπους.
Ἄλάρτης.»
Ἦταν δυνατό!
Ἡ Ἄνθούλα ἀγκάλιασε τὸ γέρο δασοφύλακα πὺδ ἔκλαιγε ἀπ' τὴν συγκίνηση καὶ τῆς ἔλεγε:
— Κόρη μου καθαυτὸ νᾶσουν, δὲν θὰ σ'ἀγαποῦσα περισσότερο!
Ὅλοι ἔταν εὐτυχισμένοι.
Τὸ βράδυ, ὁ Γιάννης πῆρε μπράτσον τὴν Ἄνθούλα καὶ, χωρὶς νὰ τοῦς ἴδῃ κανεῖς, βγήκαν μᾶζι ἀπ' τὸ σπιτάκι. Ἐλα, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε σ' αὐτῆ, ἔλα νὰ κάμουμε ἄλλη μιὰ φορὰ μᾶζι τὸ δρόμο κείνο πὺδ πάει στὴ βίλλα, ὅπως τότε πὺδ ἤμαστε μικροί...
Ἐἶχε βγῆ τὸ φεγγάρι, πὺδ φώτιζε τὸ δάσος καὶ τὰ χωράφια δλόγυρα. Κι' οἱ σκιᾶς τοῦ Γιάννη καὶ τῆς Ἄνθούλας χάθησαν κάτω ἀπ' τὰ ψηλὰ δέντρα...
(Μετάφραση Ἄδ. Η. Κ. καὶ Γε. Σ.)
ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΑΝΘΟΥΛΑΣ»
P H T A
34.
Τὸ παιδί τὸ καθαρό
Ὅλοι ἀγαπάνε,
Χαίρουν νὰ τὸ βλέπουνε
Καὶ νὰ τὸ ἐπαινᾶνε.
Τὸ παιδί τὸ ρουπαρὸ
Ὅποιοι κι' ἂν τὸ ἴδουνε,
Μακερὰ του φεύγουνε.
Νᾶ μὴ λερωθοῦνε.
CHER

Οἱ σκιᾶς τοῦ Γιάννη καὶ τῆς Ἄνθούλας χάθησαν κάτω ἀπ' τὰ ψηλὰ δέντρα. (Σελ. 421, στ. γ')

